

Gömöri György

1615, újév: Molnár Albert Rimaynál

Az újesztendőt Alsósztrégován
Rimay uramnál köszöntém. Nincs poéta,
ki nála ékebben szólna magyarul,
és igen jártas a tudományokban is
– magával *Lipsiusszal* váltott levelet!
János úr sok szép fabulával
édesítette napjaim, gyakran szólt
a minden madárnál följebb szárnyaló
poéta-sasról, Balassi Bálintről is,
aki dávidos zászlóval ment meghalni
Esztergom alá. Majd a zsoldárokról
esett szó, dicsérte *Psalteriumomat*, s kérte,
énekeljem el a francia nótára szerzett
negyvenkettedik zsoldárt, aminek kezdete:
„Mint a szép híves patakra,
A szarvas kívánkozik...”

Békássy elindul Pápáról

A huszároktól kaptam egy derék lovat.
Sejtem már, sejtem, Petőfi-sorsomat.

Álom egy nevenincs városról

Ebben a szép városban
(a nevét elfeledtem)
lakik valaki. Nála
több alkalommal jártam
(a címet elfeledtem).
Az illető nevére
sem tudok emlékezni,

de annyi megmaradt, hogy
 szerettem látogatni,
 s hogy egy elágazásnál
 kell a buszról leszállni,
 s onnan még vagy jó tíz
 perc séta volt a házhoz
 (az utcát elfeledtem,
 bár mindig megtaláltam).
 De ki lakik a házban?
 Miért készültem hozzá?
 És hol van ez a város?
 De furcsa, furcsa álom.

Nyakunkban Alohával

26 évesen, útban az indonéz
 szigetvilágba, megállok még Hawaiiiban,
 Ádám* vendégeként. Szép háza,
 karcsú párja és jó állása van:
 a Iolani Schoolban tanít nyelveket,
 például orosz. Egy órára bevisz:
 sárga-barna arcok, kínai, japán meg benn-
 született kislányok. Mind lelkesen tanulják
 Puskin nyelvét. (Obama még nincs köztük:
 egy év múlva jön majd csak világra.)
 Ádám jó tanár, Berlitz-módszerrel,
 könnyedén tanít. A végén dalra gyűjtünk –
 három és fél évvel a Nagy Kaland után
 a bánatos-szép Katjusáról oroszul szól a dal:
 „Alma- s körtefák borulnak most virágba,
 a köd is felszállott a folyó fölött...”
 – Így éltünk, katjusástól, nyakunkban Alohával.

* Makkai Ádám (1935–2020)